

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **B. E. B.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2020, č. j. OAM-788/ZA-ZA11-D02-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 3. 2021, č. j. 20 Az 33/2020 – 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného

[1] Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 1. 3. 2021, č. j. 20 Az 33/2020 – 40, zamítl žalobu podanou žalobcem proti rozhodnutí ze dne 10. 12. 2020, č. j. OAM-788/ZA-ZA11-D02-2020, jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) citovaného zákona. Uvedeným rozhodnutím žalovaný též vyslovil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti žalobce je ve smyslu čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“) Španělské království.

[2] Žalovaný dospěl ke svému závěru ohledně výše uvedeného příslušného státu tak, že posoudil situaci žalobce a zjistil, že žádné z kritérií pro stanovení příslušného členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 8 až 15 nařízení Dublin III není uplatnitelné. Následně podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III určil, že příslušné k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je Španělské království, neboť zde žalobce požádal o mezinárodní

ochranu již dne 3. 4. 2019 (v ČR podal svou žádost až dne 11. 11. 2020). Tento stát uznal svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného k ní

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[4] Jediná námitka stěžovatele se týká nedostatečného posouzení přípustnosti jeho vydání do Španělska. Konkrétně namítá, že žalovaný nedostatečně posoudil existenci systémových nedostatků azylového řízení a podmínky přijetí v členském státě, které nenesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Závěry o výše uvedených otázkách by měly mít oporu ve zprávách o fungování španělského azylového systému, které by měly být součástí správního spisu a které by měly být i jiné než pouze zprávy UNHCR (zejména by se mělo jednat o zprávy mezinárodních nevládních organizací jako AIDA, ECRE, Helsinský výbor atd.).

[5] Soud však aproboval vypořádání uvedených otázek pouze informacemi OAMP a také fakticky přešel opomenutí žalovaného konkrétně reagovat na individualizované výtky ohrožení života stěžovatele ve Španělsku konkrétním nebezpečím. Kromě problémů, které stěžovatel zažil na vlastní kůži, poukázal i na problémy vyskytující se v obecné rovině. Především zmínil problémy s ubytováním žadatelů o mezinárodní ochranu na konci roku 2019 a začátku roku 2020, které byly kritizovány veřejným ochráncem práv i zaměstnanci Samur Social of Madrid (sociální služba pro obecní pomoc při řešení mimořádných situací sociálních).

[6] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Stěžovatel taktéž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na své rozhodnutí a správní spis, přičemž uvedl, že toto rozhodnutí vydal v souladu s vnitrostátními právními předpisy i nařízením Dublin III. Uvedl, že ze zjištěných informací vyplývá, že stěžovateli nehrozí ve Španělském království nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení a že Španělsko je schopno zabezpečit řádný průběh azylového řízení. Žalovaný nesouhlasil s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti a navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně zamítnout pro její nedůvodnost.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se soud podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, je nutno kasační stížnost odmítnout jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Stěžovatel výslovně nevedl k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti žádnou argumentaci.

[9] Jedinou námitkou stěžovatele je nedostatečné vypořádání se s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, resp. se systémovými nedostatky v rámci vedení azylových řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu ve Španělském království.

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že jak plyne z jeho setrvalé judikatury (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70), řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispozitivní. Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozhodnutí soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42).

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti pouze opakuje žalobní námitky a obecně polemizuje s odůvodněním rozsudku krajského soudu, který však velmi precizně, logicky a přesvědčivě reagoval na jeho žalobu a údajná pochybení v rozhodnutí žalovaného neshledal. Pokud stěžovatel opakovaně tvrdí, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci a neodůvodnil dostatečně své rozhodnutí ohledně systémových nedostatků dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, jak je uvedeno zejména v bodech 15 až 23 tohoto rozsudku. Žalovaný tedy dostatečně, byť stručně odůvodnil, proč má Španělské království za zemi bez systémových nedostatků.

[12] Dle Nejvyššího správního soudu krajský soud dostatečně podrobně rozebral, jak žalovaný zohlednil skutečnosti zjištěné ve správním řízení a z jakých podkladů vycházel. Zároveň vysvětlil, na jakých podkladech žalovaný postavil své závěry o neexistenci systémových nedostatků ve Španělsku a proč je považuje za dostatečně podložené a odůvodněné. K obecné kasační námitce stěžovatele ohledně nezohlednění jiných zpráv než informace OAMP lze opět pouze odkázat na odůvodnění krajského soudu v bodech 17 až 19 a 23. V nich krajský soud především poukázal na to, že informace OAMP z listopadu 2020 vycházela z aktuální zprávy AIDA z dubna 2020, přičemž stěžovatel neuvedl, jaké konkrétní informace z jím předložené zprávy AIDA za rok 2019 by měly být právně významné pro projednávaný případ (tedy z hlediska přípustnosti přemístění stěžovatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III). Aktuální informace OAMP pak sice zmiňuje některé dílčí nedostatky, především přeplněnost ve střediscích dočasného pobytu pro přistěhovalce v afrických enklávách Ceuta a Melilla. Z těchto lokálních nedostatků však, s ohledem na kladné hodnocení ostatních přijímacích středisek (vládních i nevládních) ve zprávě AIDA, nelze dovozovat paušální nedostatky celého azylového systému Španělského království.

[13] Konkrétní situaci stěžovatele se zabýval krajský soud v bodě 16 odůvodnění rozsudku, v němž uvedl, že i kdyby uvěřil tvrzení stěžovatele ohledně jeho napadení (které stěžovatel ničím nedoložil), toto napadení neschází o systémových nedostatkách španělského azylového systému. Stěžovatel ostatně sám uvedl, že byl hospitalizován a že se tímto incidentem španělská policie zabývala.

[14] Ve shodě s krajským soudem lze uzavřít, že žádné ze stěžovatelových tvrzení – ani obecných, ani konkrétně se týkajících jeho poměrů – neukazuje na systémové nedostatky azylového systému Španělského království.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[15] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto

bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení, obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí a po obdržení doplnění kasační stížnosti.

[17] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

[18] Stěžovateli byl v řízení před krajským soudem ustanoven zástupce z řad advokátů - Mgr. Ladislav Bárta, se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, který jej i nadále zastupuje v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 s. ř. s. *in fine*). Ustanovenému zástupci náleží odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepisu a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a to ve výši 3100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a dále 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu ve výši 3400 Kč. Tato částka je konečná, neboť ustanovený zástupce není plátcem daně z přidané hodnoty. Částka v celkové výši 3400 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu